

Dosar nr. [REDACTED]

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI
SECȚIA A-VIII-A CONFLICTE DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE
ÎNCHEIERE

ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN DATA DE 04.07.2024

TRIBUNALUL CONSTITUIT DIN:

PREȘEDINTE: [REDACTED]

ASISTENT JUDICIAR: [REDACTED]

ASISTENT JUDICIAR: [REDACTED]

GREFIER: [REDACTED]

Pe rol se află soluținarea cauzei civile formulată de reclamanta [REDACTED]

[REDACTED] în contradictoriu cu [REDACTED]

[REDACTED], având ca obiect *acțiune în răspundere patrimonială*.

La apelul nominal făcut în ședință publică, la strigarea cauzei la ordine, răspunde reclamanta, prin consilier juridic [REDACTED], cu delegație la dosar la dosarul cauzei la fila 83 și pârâtul care se identifică cu CI.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință conform art. 119 alin. 1 din Regulamentul de Ordine Interioară al Instanțelor Judecătorești prin care învederează instanței obiectul cauzei, părțile și legalitatea îndeplinirii procedurii de citare, precum și faptul că la data de 28.06.2024 reclamantul a depus note scrise prin e-mail, după care,

Instanța pune în discuție excepția nulității cererii reconvenționale invocată de reclamanta.

Reclamanta, prin consilier juridic, solicită admiterea excepției astfel cum a fost formulată. Susține că cererea reconvențională a fost semnată cu semnătura electronică iar acestea au un regim special, respectiv nu poate fi semnată de către salariat

La interpelarea instanței, reclamanta, prin consilier juridic, precizează că nu susține excepția nulității raportat la obiectul cererii reconvenționale.

Pârâtul, personal, solicită respingerea excepției.

Instanța respinge excepția nulității cererii reconvenționale, reținând că cererea reconvențională a fost semnată de către pârâtul - reclamant în fața instanței, iar la fila 107 sunt precizările solicitate de către instanță, semnate de acesta.

Cu privire la excepția lipsei de obiect, instanța pune în discuție recalificarea acesteia ca fiind o problemă ce vizează fondul cauzei, având în vedere că pârâtul reclamant arată că nu au fost stinse integral pretențiile calculate în funcție de indemnizația de hrana.

Reclamanta, prin consilier juridic, solicită admiterea excepției lipsei de obiect având în vedere că suma pretinsă de pârâtul reclamant este alcătuită din stimulentele salariale și indemnizația de hrană, însă i-a fost restituită pârâtului reclamant indemnizația de hrană, prin urmare acest capăt de cerere a rămas fără obiect. Cu privire la indemnizația de hrană, pârâtul, personal, susține că a primit o sumă de bani însă debitul nu este stins prin raportare la indemnizația de hrana, nefiind calculate dobânzi.

Cu privire la recalificarea pusă în discuție de către instanță, pârâtul personal, nu se opune.

Reclamanta, prin consilier juridic, lasă la aprecierea instanței.

Instanța recalifică excepția lipsei de obiect prin raportare la pretențiile din cererea reconvențională legate de indemnizația de hrana, ca fiind o problemă ce vizează fondul cauzei.

Instanța pune în discuție incidența dispozițiilor OUG 62/2024, respectiv art. 2 a acestei ordonanțe și necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție

Instanța pune în discuție sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a da o rezolvare de principiu următoarelor probleme de drept : dacă stimulentele acordate conform dispozițiilor art. 17 alin 2 din OUG nr 41/2014, art. 13 al 3 OUG 49/2015, art 1 alin 1 art 2 si art. 3 din Ordinul MADR nr 942/2016 si astfel cum a fost modificat întră în baza de calcul al indemnizației de concediu de odihnă, conform art. 150 din Codul muncii si art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 250/1992 si dacă, în interpretarea si aplicarea art. 17 alin 2 din OUG nr 41/2014, art. 13 al 3 OUG 49/2015, art. 1 alin 1 art. 2, art. 3 din Ordinul Ministrului Agriculturii si Dezvoltării Rurale nr 942/2016, Anexei 1 si Anexei 2 la Ordin, cuantumul stimulentei se calculează proporțional cu timpul efectiv lucrat sau prin raportare la orele lucrătoare din luna pentru care se acordă.

Reclamanta, prin consilier juridic, apreciază că nu sunt incidente dispozițiile OUG 62/2024 în prezenta cauză, întrucât apreciază că tot litigiu se reduce la faptul că dacă pentru veniturile denumite stimulente se pot introduce în calculul indemnizației de concediu pentru perioada cât salariatul nu prestează practic activitatea. Precizează că solicită returnarea sumelor de bani achitate salariaților întrucât apreciază că sunt plătite în mod eronat, iar salariații care i-au primit ar trebui să le restituie în temeiul Codului Muncii. Menționează că aceste venituri nu au ca izvor bugetul fondurilor publice din România, ci ele provin în exclusivitate de la bugetul Uniunii Europene în temeiul Regulamentului 1303/2013, transpus în legislația din România OUG 49 și OUG 41. Este vorba de fonduri nerambursabile provenite de la bugetul Uniunii Europene.

Reclamanta, prin consilier juridic, solicită amânarea cauzei pentru a putea pune si concluzii însușite de reprezentantul legal.

Pârâțul, personal, se opune solicitării de amânare a cauzei formulate de reclamantă.

Față de opoziția pârâțului- reclamant, având în vedere că reclamanta are reprezentare adecvata prin consilier juridic, in lipsa acordului părților, instanța respinge cererea de amânare formulată de reclamantă.

Pârâțul, personal, se opune cererii de suspendării cauzei pentru a fi sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție, apreciind că prezenta cauză poate fi soluționată la acest termen de judecată.

Instanța invocă și pune în discuție și excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor OUG 62/2024 prin raportare la art. 115 alin 4 din Constituție, a dispozițiilor art 1 al 1 si al 3, art 2 alin. 1, art 3 si art 4 din OUG 62/2024 prin raportare la dispozițiile art 1 alin 5, art 15 alin 2, art 16 al 1 si art 124 din Constituție. Instanța da citire în ședință publica tuturor dispozițiilor menționate si pune in discuție sesizarea Curții Constituționale cu aceasta excepție.

Cu privire la art 115 alin 4 din Constituție apreciază ca situația excepțională indicata in expunerea de motive nu este motivata corespunzător in cuprinsul Ordonanței, nefiind indicata in esența urgenta, motivul pentru care in aceasta materie juridica ar fi o problema mai gravă de practica neunitara decât in alte materii juridice si care nu poate fi soluționată prin modificarea eventuala a Codului de procedura civila in condițiile unei proceduri normale de legiferare.

Totodată instanța apreciază ca dispozițiile menționate nu respectă art 1 alin 5 din Constituție prin raportare la lipsa de calitate si coerenta a legii si fata de nerespectarea normelor de tehnica legislativa din Legea nr 24/2000, nefiind prevăzută in mod expres măsura suspendării in cazul sesizării ICCJ conform OUG 62/2024, având in vedere neconcordanța textelor art. 1 alin 1 si 1 al 3 si art. 3, referitor la domeniul de aplicare, lipsa unei mențiuni exprese ca textul deroga de la art 519 C pr civ, art. 4 din OUG 62/2024 nefiind in măsura sa suplinească aceasta lipsa de coerenta a textului ordonanței .

Apreciază ca este încălcat art. 15 alin 2 din Constituție, cu privire la principiul neretroactivității, în cazul art. 3 din OUG 62/2024, impunându-se sesizarea și suspendarea proceselor în curs, introduse înainte de intrarea în vigoare a OUG 62/2024. Instanța apreciază ca nu sunt respectate dispozițiile art. 16 al 1 din Constituție prin raportare la lipsa unei justificări rezonabile de a impune reguli de procedura speciale de unificare a practicii judiciare aplicabile exclusiv personalului plătit din fonduri publice, procedura fiind discriminatorie față de alte categorii de litigii, care au ca părți persoane fizice care nu sunt plătite din fonduri publice, în condițiile în care atât proprietatea publică cât și cea privată sunt ocrotite de Constituție. În final, instanța apreciază ca este încălcat și art. 124 din Constituție prin raportare la ingerința adusă independenței justiției prin reglementarea unei obligații instanțelor de judecată, nu a unei simple facultăți de a sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție indiferent de complexitatea chestiunii de drept dedusă judecării, având în vedere și nerespectarea art. 1 alin 5 din Constituție.

Reclamanta, prin consilier juridic, solicită amânarea cauzei pentru a putea pune și concluzii însoțite de reprezentantul agenției. Pârâtul, personal, se opune solicitării de amânare a cauzei formulate de reclamantă.

Instanța va respinge cererea de amânare formulată de reclamantă, pentru considerentele deja expuse, având în vedere lipsa acordului părților în vederea amânării și împrejurarea că reclamanta are reprezentare prin consilier juridic la termenul de judecată.

Având cuvântul, reclamanta, prin consilier juridic, solicită admiterea excepției de constituționalitate și sesizarea Curții Constituționale, apreciază că o astfel de solicitare este admisibilă și oportună.

Pârâtul, personal, solicită respingerea excepției de constituționalitate și se opune sesizării Curții Constituționale.

Instanța reține cauza în pronunțare pe aplicabilitatea art. 2 din OUG 62/2024, sesizarea ICCJ și suspendarea judecării cauzei și sesizarea Curții Constituționale.

TRIBUNALUL

Având nevoie de timp pentru a delibera asupra cauzei, în temeiul dispozițiilor prevăzute de art. 396 Cod procedură civilă, pentru a da și posibilitatea depunerii de concluzii scrise, va amâna pronunțarea pentru data de 05.07.2024.

PENTRU ACESTE MOTIVE, DISPUNE:

Amână pronunțarea pentru data de 05.07.2024.

Pronunțată azi, 04.07.2024, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Președinte,

Asistent Judiciar,

Asistent Judiciar,

Grefier,

Dosar nr. [REDACTED]

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI
SECȚIA A-VIII-A CONFLICTE DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE
ÎNCHEIERE
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN DATA DE 05.07.2024
TRIBUNALUL CONSTITUIT DIN:
PREȘEDINTE: [REDACTED]
ASISTENT JUDICIAR: [REDACTED]
ASISTENT JUDICIAR: [REDACTED]
GREFIER: [REDACTED]

Pe rol se află soluținarea cauzei civile formulată de reclamanta [REDACTED]
[REDACTED] în contradictoriu cu [REDACTED],
având ca obiect *acțiune în răspundere patrimonială*.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 04.07.2024, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată care face parte integrantă din prezenta, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 05.07.2024 când:

INSTANȚA

Se retine incidenta art. 2 alin. 1 din OUG nr. 62/2024, conform căreia dacă în cursul judecării proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluținarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluținarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluținare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată, din următoarele considerente:

Cu privire la domeniul de aplicare al OUG 62/2024, instanța retine ca paratul reclamant face parte din personalul plătit din fonduri publice, iar cauza vizează modul de stabilire și plata unor drepturi de natura salarială prevăzute de art. 17 din OUG nr 41/2014, art 13 al 3 OUG 49/2015, art 1 alin 1 art 2 și art. 3 din Ordinul MADR nr 942/2016 și art 150 din Codul muncii, art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 250/1992, art. 23 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008.

Potrivit Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, în sensul art. 76 alin (1) și (2) din Codul fiscal, veniturile brute din salarii sau considerate asimilate salariilor cuprind totalitatea sumelor încasate ca urmare a unei relații contractuale de muncă(...), precum și orice sume de natură salarială primite în baza unor statute speciale prevăzute de lege, indiferent de perioada la care se referă, și care sunt realizate din: v) sumele reprezentând premiul anual și stimulentele acordate, potrivit legii, personalului din instituțiile publice, cele reprezentând stimulentele acordate salariaților agenților economici; (vi) sumele primite pentru concediul de odihnă.

Conform art. 17 al 1) din OUG nr 41/2014 Personalul Agenției pentru care au fost definite sarcini clare și specifice implementării FEADR beneficiază de drepturile salariale prevăzute în PNDR 2007-2013, precum și în PNDR 2014-2020, în condițiile în care sumele aferente acordării acestor drepturi salariale sunt rambursabile din FEADR. De asemenea, potrivit art.16 alin.13 lit. a din OUG nr. 49/2015 „în bugetul Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură se cuprind sumele necesare angajării și plății cheltuielilor prevăzute în măsura de asistență tehnică cuprinsă în Programul Național

de Dezvoltare Rurală 2014-2020, aprobat prin Decizia CE nr. 3.508 din 26 mai 2015 de aprobare a programului de dezvoltare rurală a României pentru sprijin din Fondul european agricol pentru dezvoltare rurală, cu modificările și completările ulterioare, din care: a) cheltuieli de natura cheltuielilor de personal, respectiv stimulente acordate personalului Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură”.

Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice se aplica și în cazul bugetului fondurilor externe nerambursabile, conform art 1 al 2 lit i. Conform art (1) din OUG 41/2014 arata ca Agenția pentru Finanțarea Investițiilor Rurale, este instituție publică cu personalitate juridică, în subordinea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, finanțată din venituri proprii și subvenții alocate de la bugetul de stat, iar drepturile deduse judecării se achita din bugetul acestei instituții publice

În aceste condiții, instanța apreciază ca sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art 1 din OUG 62/2024. Totodată prezenta ordonanță de urgență se aplică în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal. (3) Prezenta ordonanță de urgență se aplică indiferent de natura și obiectul proceselor prevăzute la alin. (1) și (2), de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze.

Instanța reține ca de lămurirea următoarelor chestiuni de drept depinde soluționarea pe fond a cauzei. În ceea ce privește cererea principală, reclamanta solicită restituirea unor sume încasate necuvenit de către parat reprezentate de stimulentele aferente lunii martie 2021 susținând ca paratul are dreptul la o sumă calculată numai prin raportare la zilele efectiv lucrate în luna martie, cu excluderea zilelor de concediu medical și de odihnă, invocând decizia AFIR nr. 3664/2.11.2020, respectiv art. 1 pct 1 care prevede ca „teza finală a art 2 din Anexa 3 a deciziei nr 3092/08.11.2006 privind excepția de la aplicarea principiului proporționalității în cazul concediilor de odihnă și al recuperărilor se abroga”. Paratul se apară invocând nelegalitatea deciziei AFIR nr 3664/2.11.2020, susținând ca încalcă prevederile Ordinului nr 942/2016 în vigoare în luna martie 2021. Paratul arată ca modul corect de calcul este cel aplicat de reclamanta până la data emiterii deciziei AFIR nr 3664/2.11.2020, respectiv prin acordarea integrală a stimulentele în cazul în care salariatul se afla în concediu de odihnă, prin raportare la numărul zilelor lucrătoare ale lunii pentru care se acorda. Astfel, până la adoptarea deciziei AFIR nr 3664/2.11.2020 a fost în vigoare decizia nr 3092/08.11.2006 care prevedea în art 2 din Anexa 3” procentul aferent fiecărui criteriu de performanță individuală după caz, se calculează prin înmulțirea procentului maxim stabilit pentru fiecare criteriu în raport de numărul de zile/ore efectiv prestate în luna respectivă de salariat , pentru criteriul de performanță respectiv. Acest algoritm nu se aplica pentru concediul de odihnă și recuperări”. Aceasta ultima dispoziție a fost interpretată de reclamanta până la data 2.11.2020 în sensul ca pentru perioada concediului de odihnă, stimulentele erau acordate integral, iar paratul susține ca decizia nr 3664/2.11.2020 este contrară Ordinului nr 942/2016. Totodată prin cererea reconvențională introdusă la data de 26.10.2023 paratul reclamant solicită plata diferențelor dintre indemnizația de concediu de odihnă încasată în ultimii 3 ani și cea la care ar fi avut dreptul dacă reclamanta ar fi calculat-o prin includerea în baza de calcul și a normei de hrană și a stimulentele încasate conform dispozițiilor din Ordinul MADR nr 942/2016 și Ordinul MADR nr 31/2022.

Din cercetarea efectuată de către tribunal rezultă că ÎCCJ nu s-a pronunțat într-un recurs în interesul legii sau printr-o hotărâre în dezlegarea unei chestiuni de drept cu privire la problemele de drept expuse. Reține obligativitatea suspendării judecării cauzei până la soluționarea sesizării, având în vedere dispozițiile art 4 din OUG 62/2024, art.520 al. 1 C.pr.civ. și având în vedere interpretarea art 2 alin 3 din OUG 62/2024, coroborat cu art. 5 alin 2 C pr civ.

În temeiul art.2 din OUG nr.62/2024 va sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prin care să dea o rezolvare de principiu următoarelor chestiuni de drept: “Dacă, în interpretarea și aplicarea art. 150 din Codul muncii, art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 250/1992, art. 23 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008, stimulentele reglementate de art. 17 alin 2 din OUG nr 41/2014, art 13 al 3 OUG 49/2015, art 1 alin 1 art 2 si art. 3 din Ordinul MADR nr 942/2016 si Ordinul MADR nr 31/2022 , intră în baza de calcul al indemnizației de concediu de odihnă”; “Dacă, în interpretarea si aplicarea art. 17 alin 2 din OUG nr 41/2014, art 13 al 3 OUG 49/2015, art 1 alin 1 art 2, art 3 din Ordinul Ministrului Agriculturii si Dezvoltării Rurale nr 942/2016, Anexei 1 si Anexei 2 la Ordin, cu privire la algoritmul de calcul al procentului aferent fiecărui criteriu de performanta individuală, cuantumul stimulentele se calculează proporțional cu timpul efectiv lucrat sau prin raportare la orele lucrătoare din luna pentru care se acordă”

Deliberând, Tribunalul apreciază că sunt îndeplinite condițiile legale pentru sesizarea Curții Constituționale în vederea soluționării excepției de neconstituționalitate invocată din oficiu, cu privire la dispozițiile OUG 62/2024 prin raportare la art 115 alin 4 din Constituție, a dispozițiilor art 1 al 1 si al 3, art 2 alin. 1, art 3 si art 4 din OUG 62/2024 prin raportare la dispozițiile art 1 alin 5, art 16 al 1 si art 124 din Constituție, pentru următoarele considerente:

Cu privire la condițiile de admisibilitate, instanța reține următoarele:

Potrivit dispozițiilor art. 29 alin. 1-3 din Legea nr. 47/1992, excepția a fost invocată din oficiu cu privire la dispoziții conținute de o ordonanță de urgență a Guvernului în vigoare. Dispozițiile criticate nu au fost constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale Tribunalul apreciază că dispozițiile au legătura cu prezenta cauză, raportat la faptul că OUG 62/2024 este aplicabilă în prezenta cauza , iar instanța urmează a dispune suspendarea judecării procesului, fiind obligată sa solicite Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată. Față de aceste considerente, instanța apreciază că sesizarea Curții Constituționale pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate este admisibilă, raportat la art. 29 alin. (1)-(3) din Legea nr.47/1992.

Punctele de vedere ale părților au fost consemnate în încheierea de ședința din data de 04.07.2024.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, Tribunalul apreciază că dispozițiile OUG 62/2024 sunt neconstituționale prin raportare la art 115 alin 4 din Constituție si totodată ca dispozițiile art 1 al 1 si al 3, art 2 alin. 1, art 3 si art 4 din OUG 62/2024 sunt neconstituționale, raportat art 1 alin 5, art 16 al 1 si art 124 din Constituție

I. Cu privire la critica de neconstituționalitate extrinsecă prin raportare la art. 115 alin. (4) din Constituție.

Prin Decizia nr. 255 din 11 mai 2005 Curtea a stabilit că Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență în următoarele condiții, întrunite în mod cumulativ: existența unei situații extraordinare, reglementarea acesteia să nu poată fi amânată, urgența să fie motivată în cuprinsul ordonanței.

Situațiile extraordinare exprimă un grad mare de abatere de la obișnuit sau comun, aspect întărit și prin adăugarea sintagmei „a căror reglementare nu poate fi amânată”, consacrandu-se, astfel în terminis imperativul urgenței reglementării. Prin aceeași decizie, Curtea a mai statuat că invocarea unui element de oportunitate nu satisface exigențele art. 115 alin. (4) din Constituție, întrucât acesta este, prin definiție de natură subiectivă, și nu are, în mod necesar și univoc, caracter obiectiv, ci poate da expresie și unor factori subiectivi, de oportunitate. Nu se constituie într-o situație extraordinară cazurile „cu implicații financiare legate de punerea în executare a hotărârilor judecătorești. Aceste aspecte țin de oportunitatea adoptării reglementării(Decizia nr. 104 din 20 ianuarie 2009 și Decizia nr. 784 din 12 mai 2009).

Curtea Constituțională a subliniat că „urgența reglementării apare atunci când o situație extraordinară – care se abate semnificativ de la obișnuit, este preexistentă urgenței, este cuantificabilă și obiectivă – determină, prin aceste caracteristici, necesitatea reglementării imediate, fără întârziere, a unor măsuri prompte și adecvate, în lipsa cărora ar exista riscul iminent al producerii unor consecințe negative de natură să afecteze un anumit interes public sau chiar drept fundamental.” (Decizia nr. 255/2005, Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014).

De asemenea, prin Decizia nr. 258 din 14 martie 2006, Curtea a stabilit că „inexistența sau neexplicarea urgenței reglementării situațiilor extraordinare, [...] constituie în mod evident o barieră constituțională în calea adoptării de către Guvern a unei ordonanțe de urgență în sensul arătat. A decide altfel înseamnă a goli de conținut dispozițiile art. 115 din Constituție privind delegarea legislativă și a lăsa libertate Guvernului să adopte în regim de urgență acte normative cu putere de lege, oricând și – ținând seama de împrejurarea că prin ordonanță de urgență se poate reglementa și în materii care fac obiectul legilor organice. Mai mult, Curtea, prin Decizia nr. 421 din 9 mai 2007, a statuat că „urgența reglementării nu echivalează cu existența situației extraordinare, reglementarea operativă putându-se realiza și pe calea procedurii obișnuite de legiferare”

Analizând justificările prezentate în Ordonanța de urgență a Guvernului, instanța apreciază ca sunt insuficiente, motivarea este formală, nefiind invocată existența unei situații extraordinare, preexistente, cuantificabile și obiective, care să necesite reglementarea imediată prin ordonanță de urgență. Problemele invocate fac parte din funcționarea normală a sistemului judiciar și pot fi abordate prin proceduri legislative obișnuite.

În preambulul ordonanței de urgență, ca de altfel și în nota de fundamentare, caracterul de urgență este determinat de necesitatea asigurării de urgență a unei practici judiciare uniforme și unitare în materia stabilirii și plății drepturilor salariale ale personalului plătit din fonduri publice, pentru a elimina diferențierile și a asigura egalitatea în fața legii și stabilitatea raporturilor socio-economice. Se afirmă că este necesară o reglementare urgentă pentru a asigura o practică judiciară uniformă în privința litigiilor salariale și a prestațiilor de asigurări sociale pentru personalul plătit din fonduri publice. Practica judiciară neunitară este o problemă sistemică ce poate fi abordată prin mecanismele existente, cum ar fi sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru hotărâri prealabile sau recursuri în interesul legii. Aceste mecanisme sunt deja prevăzute în legislația actuală și permit corectarea divergențelor de interpretare fără a fi nevoie de o ordonanță de urgență care să reglementeze o procedură exclusiv în privința litigiilor salariale și a prestațiilor de asigurări sociale pentru personalul plătit din fonduri publice.

De asemenea, necesitatea imediată ar presupune că nu există alte mijloace de a aborda problema decât printr-o ordonanță de urgență. Nu se demonstrează de ce aceste măsuri nu pot fi implementate prin proceduri legislative obișnuite, chiar și în regim de urgență parlamentară. În actul normativ se susține că măsurile legislative dispuse sunt singurele capabile să influențeze pozitiv activitatea instanțelor și să clarifice chestiuni de drept încă dintr-o etapă incipientă. Nu se explică de ce procedura de unificare a practicii reglementată în Codul de procedură civilă, Cartea II, Titlul III – Dispoziții privind asigurarea unei practici unitare, Capitolele I și II nu este suficientă și în privința litigiilor salariale și a prestațiilor de asigurări sociale pentru personalul plătit din fonduri publice, cum este pentru restul tipurilor de litigii.

Se arată că practica judiciară neunitară poate avea un impact negativ asupra bugetului general consolidat și stabilității socio-economice. Hotărârile judecătorești pronunțate în primă instanță de către jurisdicția muncii potrivit dispozițiilor art. 274 din Codul muncii și hotărârile primei instanțe cu privire la pensii acordate în cadrul asigurărilor sociale, potrivit art. 448 din Codul de procedură civilă sunt executorii provizorii, de drept, fără nici o altă formalitate. Aceste dispoziții de procedura

sunt aplicabile de la intrarea în vigoare a Codului muncii și a Codului de procedura civilă, astfel încât existența unui impact asupra bugetului nu este un element nou. Cu toate acestea, nu se oferă dovezi clare și concrete care să demonstreze că impactul practicii judiciare neunitare asupra bugetului este sever și imediat încât să necesite o intervenție legislativă urgentă. Fără o cuantificare obiectivă și specifică a riscului, nu se poate susține că există un pericol iminent care să justifice utilizarea unei ordonanțe de urgență.

De asemenea, riscul iminent, conform Curții Constituționale, trebuie să fie obiectiv și cuantificabil, iar justificările prezentate sunt vagi și generale. Se face referire la tendința de permanentizare a practicii judiciare neunitare, fără a se indica mijloacele prin care a fost efectuată aceasta analiză predictivă, ceea ce denotă că motivarea urgenței este formală. Legiuitorul nu poate confunda numărul mare al dosarelor aflate pe rolul instanțelor, cu existența unor divergențe de jurisprudență. Totodată, necesitatea asigurării egalității de tratament juridic la care se face referire în preambulul ordonanței nu este specifică litigiilor cu personal salarizat din fonduri publice, ci se aplică tuturor raporturilor de muncă.

Curtea a mai statuat, prin Decizia nr. 255 din 11 mai 2005, că urgența, consecutivă existenței unei situații extraordinare, nu poate fi acreditată sau motivată de utilitatea reglementării.

II. Cu privire la criticile de neconstituționalitate intrinsecă:

1. Conform art 1 alin (5) din Constituție: În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.

Este încălcat art 1 alin 5 din Constituție întrucât textul art 1 al 1 și al 3, art 2 alin. 1, art 3 și art 4 din OUG 62/2024 este afectat de lipsă de claritate, coerență și nu respectă normele de tehnică legislativă. Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă impune legiuitorului criterii obligatorii pentru adoptarea actelor normative. Jurisprudența Curții Constituționale susține că aceste norme nu au valoare constituțională în sine, dar ele sunt esențiale pentru asigurarea sistematizării, unificării și coordonării legislației, precum și pentru garantarea clarității și previzibilității în cadrul raporturilor juridice. Prin urmare, aspecte precum claritatea, concordanța și respectarea normelor de tehnică legislativă pot servi ca temei pentru analiza neconstituționalității unui act normativ.

Conform art. 61 din Legea nr. 24/2000, orice modificare sau completare a unui act normativ trebuie să se facă fără a afecta concepția generală ori caracterul unitar al aceluia act.

Mecanismele de unificare a practicii judiciare prevăzute de Codul de procedură civilă sau penală cuprind dispoziții generale care prevăd sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu rezolvarea unor probleme de drept (hotărâre prealabilă) sau unificarea practicii judiciare în cazul pronunțării unor hotărâri contradictorii (recurs în interesul legii) numai după ce se constată că problema pusă în discuție este dificilă, nouă și doar dacă îndeplinește anumite condiții de admisibilitate, iar suspendarea cauzelor similare aflate pe rolul instanțelor este facultativă.

Prin ordonanța de urgență se instituie obligativitatea completului de judecată de a sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție și de a se dispune suspendarea tuturor cauzelor aflate pe rolul instanțelor din țară, fără a se mai da posibilitatea judecătorului de a trece prin filtrul propriei gândiri modalitatea de rezolvare a problemei de drept și adaptarea acesteia cauzei cu care a fost investit spre deosebire de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă care instituie o procedură facultativă, care dă libertatea judecătorului cauzei de a aprecia asupra dificultății problemei de drept și a gestiona procesul în funcție de situația de fapt concretă.

În această modalitate se intervine asupra noțiunii juridice de „chestiune de drept” la care se referă reglementarea din cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, care nefiind definită de lege, a fost necesar a fi clarificată pe cale jurisprudențială, pentru a se putea asigura o delimitare riguroasă între, pe de o parte, analiza și interpretarea de principiu care pot fi date unor reglementări legale în

cadrul mecanismului de unificare a practicii judiciare și, pe de altă parte, judecata concretă și punctuală care trebuie făcută de instanțele judecătorești – potrivit competențelor lor legale, între care se numără interpretarea și aplicarea legii - care au a se pronunța în mod inerent și asupra chestiunilor de drept care au legătură cu situațiile litigioase care le sunt deduse spre soluționare.

Utilitatea și necesitatea unei astfel de delimitări rezidă chiar din scopul procedurii reglementate prin art. 519 din Codul de procedură civilă, anume acela de a fi un mecanism judiciar ce trebuie utilizat drept instrument juridic de unificare a jurisprudenței, iar nu ca un instrument care să permită instanțelor delegarea atribuțiilor privind interpretarea și aplicarea legii către Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept. Sub acest aspect, în decizia nr. 59/2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, paragr. 39-42, s-a reținut că: „Totodată, pentru a evita transformarea mecanismului procedural reglementat prin art. 519 din Codul de procedură civilă într-o cauză nejustificată de prelungire a procedurii judiciare și pentru a nu se deturna această procedură de la scopul său firesc, acela al unificării practicii judiciare prin rezolvarea de către instanța supremă a unei chestiuni de drept de care depinde soluționarea pe fond a cauzei, instanța de trimitere trebuie să arate în încheierea de sesizare care este problema de drept punctuală care necesită cu pregnanță a fi lămurită și în ce constă dificultatea de interpretare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept.” În jurisprudența instanței supreme s-a mai reținut că „Simpla dilemă cu privire la sensul unei norme de drept nu poate constitui temei pentru inițierea acestui mecanism de unificare jurisprudențială, considerându-se imperios necesar ca punctul de vedere al instanței de trimitere să cuprindă o argumentare temeinică asupra admisibilității sesizării, nu numai sub aspectul condițiilor de procedură, cât mai ales asupra circumstanțierii condiției privind ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei”. (decizia nr. 20 din 22 iunie 2015, decizia nr. 31 din 19 octombrie 2015, decizia nr. 21 din 13 iunie 2016).

De asemenea, s-a reținut în jurisprudență că: „Procedura sesizării instanței supreme cu dezlegarea unei chestiuni de drept se circumscrie unui incident procedural ivit în cursul unui proces aflat în desfășurare, al cărui obiect presupune interpretarea unor norme de drept îndoielnice, lacunare sau neclare care sunt determinante pentru soluționarea pe fond a cauzei, iar finalitatea acestui demers constă în împiedicarea apariției unei jurisprudențe neunitare, iar nu în înseși interpretarea și aplicarea legii în scopul soluționării respectivei cauze, atribut ce intră și trebuie să rămână în sfera de competență a instanței de judecată. Pentru a fi vorba de o veritabilă problemă de drept, trebuie ca norma disputată să fie îndoielnică, imperfectă, lacunară sau neclară. În consecință, chestiunea de drept supusă dezbaterii trebuie să fie una serioasă, legată de posibilitatea de a interpreta diferit un text de lege, fie din cauză că acest text este incomplet, fie pentru că nu este corelat cu alte dispoziții legale, fie pentru că se pune problema că nu ar mai fi în vigoare (decizia nr. 71/2018, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 936 din 06 noiembrie 2018).

Toate aceste dezlegări ale instanței supreme asupra admisibilității unei atare sesizări rămân fără obiect în situația în care judecătorul este obligat ca în orice situație în care întâlnește o problemă de drept să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție și să suspende cauza până la rezolvarea acesteia.

Art. 61 alin 2 din Legea nr. 24/2000 impune ca prevederile modificate sau completate să se integreze armonios în actul de bază. În situația de față, ordonanța de urgență introduce reguli derogatorii de la dispozițiile generale, fără însă a le modifica, iar această modificare nu se aliniază coerent cu principiile stabilite de legiuitor în materia mecanismelor de unificare a practicii judiciare. În loc să mențină coerența și unitatea acestor dispoziții, această modificare creează o incoerență în integrarea prevederilor modificate în actul de bază, adică în dispozițiile procedurale deja existente.

Nu sunt respectate regulile impuse de art. 63 din Legea nr. 24/2000 ce reglementează modalitatea în care se poate institui o normă derogatorie, în sensul ca se impune utilizarea formulei „prin derogare de la ...”, urmată de menționarea reglementării de la care se derogă.

Astfel, la art. 2 din ordonanță se prevede: (3) Cauzele similare, aflate pe rolul instanțelor judecătorești, vor fi suspendate până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept. (4) Sesizările prevăzute la alin. (1) având același obiect sau al căror obiect se află în strânsă legătură se conexează. Cu toate acestea, nu se precizează că aceste dispoziții se aplică prin derogare, spre exemplu, de la art. 520 alin. (4) din Codul de procedură civilă (Cauzele similare, aflate pe rolul instanțelor judecătorești, pot fi suspendate până la soluționarea sesizării) care dispune asupra unei suspendări facultative și nu obligatorii. Totodată nu se prevede în mod expres măsura suspendării judecării cauzei în cauza în care s-a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție conform art. 2 din OUG 62/2024.

Lipsa de claritate a normei legislative rezultă chiar din art. 1 al ordonanței de urgență, care la alin.(1) face referire la un domeniu de aplicare al ordonanței de urgență atât în procesele privitoare la stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice cât și cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal (deci litigii de muncă sau de contencios administrativ), dar extinde acest domeniu și la procesele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, în condițiile în care scopul urmărit de actul normativ viza diferențierile în materia stabilirii/plății drepturilor salariale ale personalului plătit din fonduri publice.

Deși natura și obiectul acestor procese sunt stabilite la art.1 alin. (1) și (2), alin. (3) conține o precizare care e de natură să aducă incoerență legislativă, arătând că ordonanța de urgență se aplică indiferent de natura și obiectul proceselor prevăzute la alin. (1) și (2) – deși din alineatele anterioare deja rezultase că se aplică litigiilor de muncă, de asigurări sociale și de contencios administrativ, că se aplică indiferent de calitatea părților deși alin. (1) precizează că se aplică personalului plătit din fonduri publice – fără însă a detalia ce se întâmplă cu personalul angajat în cadrul autorităților publice care încasează venituri și din alte surse. În același sens, art. 3 menționează că dispozițiile art. 1 și ale art. 2 se aplică și proceselor în curs la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, în condițiile în care art. 4 prevede ca dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență se completează cu cele ale Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care prevede la art 24 Cod procedura civila ca dispozițiile legii noi de procedură se aplică numai proceselor și executărilor silite începute după intrarea acesteia în vigoare.

Prin nerespectarea normelor de tehnica legislativa reglementarea determina apariția unor situații de incoerență și instabilitate, contrare principiului securității raporturilor juridice în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii.

II. 2. Cu privire la încălcarea *art 124 din Constituție*

Dispozițiile actuale ale art. 519 din Codul de procedură civilă ce dispun că doar ultima instanță investită cu soluționarea unei pricini poate sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție în cazul evidențierii unei chestiuni de drept, care este nouă, care nu face obiectul unui recurs în interesul legii și de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, sunt aplicabile tuturor cetățenilor României. Dispozițiile ordonanței de urgență nu sunt evidențiate ca excepții de la regula aplicării art. 519 din Codul de procedură civilă, deși, în fapt, modifică o dispoziție legală în vigoare. Or nu este indicat un motiv suficient și obiectiv pentru care doar în cazul anumitor proceduri judiciare s-ar impune modificările dispuse, fără indicarea unui termen clar, precis, până la care dispozițiile ordonanței de urgență s-ar aplica.

Dispozițiile ordonanței de urgență reprezintă o ingerință a puterii politice în actul de justiție, transformând o procedură facultativă într-o procedură obligatorie doar în cazul anumitor proceduri judiciare. Din preambulul ordonanței de urgență reiese cu claritate că puterea legislativă încalcă independența puterii judecătorești, implicându-se în administrarea și chiar soluționarea cauzelor.

Potrivit Codului de procedură civilă, nu este obligatorie sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile decât atunci când instanța investită ultima cu soluționarea pricinii apreciază că este necesar, existând nelămuriri cu privire la prevederi emise de o altă autoritate. Dispozițiile obligă însă instanța sesizată, chiar dacă nu ar exista nelămuriri cu privire la fondul pricinii, să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție care să îi spună cum să procedeze, prin urmare se poate aprecia ca judecătorul nu își menține prerogativa decizională.

În prezenta cauză, din simpla lectură a textului Ordinului MADR nr 942/2016 rezulta dacă exista un criteriu privitor la numărul zilelor lucrate de salariat care trebuia respectat la adoptarea deciziei de către directorul general AFIR, nefiind o chestiune de drept care să prezinte un grad de dificultate care să impună necesitatea unei dezlegări din partea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Potrivit art 126 alin (3) din Constituție, Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, potrivit competenței sale. Prin Decizia nr.541 din 26 septembrie 2019 Curtea a reținut că, potrivit art 519 C pr civ, soluția pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție se impune cu forță obligatorie tuturor judecătorilor, însă acest lucru nu aduce atingere independenței acestora, întrucât, în cadrul proceselor pe care le soluționează, judecătorul își menține prerogativa decizională neștirbită, în sensul că va aprecia întregul ansamblu probatoriu în mod obiectiv, în absența oricăror influențe exterioare care să îi afecteze libertatea de a ajunge la o soluție bazată exclusiv pe propria argumentare rațională. Interpretarea obligatorie dată de instanța supremă se integrează în esența textului de lege, explicând înțelesul acestuia, clarificând modul său de aplicare și evidențiind semnificația corectă a conținutului său normativ, fără să impună însă judecătorilor care urmează să îl aplice soluții prestabilite pentru situații date, ci permițând coroborarea acestuia, în cadrul procesului de interpretare și aplicare a legii la speță, cu toate celelalte elemente de fapt și de drept pe care judecătorul își va fonda raționamentul ce va conduce la soluționarea litigiului.

Art. 2 alin. (1) din OUG nr 62/2024 impune completurilor de judecată să solicite Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțarea unei hotărâri prealabile privind chestiuni de drept nesoluționate anterior. Această obligativitate încalcă principiul independenței judecătorilor, deoarece le limitează capacitatea de a soluționa cauzele în mod autonom. Judecătorii trebuie să aibă libertatea de a interpreta și aplica legea fără interferențe exterioare, iar impunerea unei proceduri obligatorii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție subminează această independență.

Justificarea adoptării unui act normativ pe considerentul că practica judiciară neunitară poate avea un impact negativ asupra bugetului general consolidat și stabilității socio-economice implică presupunerea autorului ordonanței de urgență că procedura de unificare a practicii judiciare va avea rezultate favorabile bugetului de stat. Presupunerea că soluțiile de unificare a practicii vor fi favorabile bugetului de stat demonstrează că legiuitorul are o anumită așteptare cu privire la rezultatele procedurii de unificare. În același timp, dispozițiile ordonanței de urgență în dezbatere afectează independența justiției, deoarece ar implica faptul că hotărârile judecătorești de unificare a practicii judiciare trebuie să fie aliniate la interesele financiare ale statului, cu ignorarea prevederilor legale. Normele internaționale stipulează că judecătorii trebuie să fie liberi de orice influență nejustificată, directă sau indirectă. Orice obligativitate impusă de legislativ în procesele judiciare constituie o încălcare a acestor principii.

Existența unor divergențe de jurisprudență sunt inerente oricărui sistem judiciar care se bazează pe un ansamblu de instanțe de fond având competență teritorială. Acest aspect a fost reținut de Curtea EDO în cauza Teodor împotriva României când s-a subliniat și faptul că astfel de divergențe pot apărea, de asemenea, în cadrul aceleiași instanțe și nu se poate considera că acest lucru în sine este contrar Convenției.

II. 3. Actul normativ încalcă *art. 16 alin. (1) din Constituția României* privind principiile egalității în fața legii.

Art. 15 și art. 16 alin. (1) din Constituția României reglementează principiile universalității legii și egalității în fața legii. Curtea Constituțională a statuat că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul are libertatea de a stabili competența instanțelor de judecată și normele de procedură judiciară, cu condiția implicită de a nu contraveni altor norme și principii constituționale.

Se încalcă principiul nediscriminării consacrat de art.16 din Constituție deoarece instituie reguli derogatorii aplicabile exclusiv personalului plătit din fonduri publice care are calitatea de justițiabil în cadrul proceselor legate de drepturile salariale. Aceasta creează o discriminare față de alte categorii de litigii, care au ca părți persoane fizice care nu sunt plătite din fonduri publice și care nu sunt supuse aceluiași mecanism obligatoriu de clarificare juridică rapidă și eficientizare procedurală.

Din cuprinsul ordonanței de urgență rezultă că dispozițiile sunt aplicabile doar în cazul anumitor proceduri judiciare, respectiv proceselor privitoare la stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, în procesele privitoare la stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului anterior amintit, inclusiv proceselor în materiile prevăzute la art. 1 din ordonanța de urgență și executărilor silite din aceste procese, în curs la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.

Nu există în prezent proceduri separate (speciale) pentru situații similare, iar legea interzice instituirea unor proceduri/standarde diferite pentru aceeași situație juridică. Dispozițiile din actul normativ se dispun a fi aplicate doar anumitor categorii profesionale, fără a fi indicată și evidențiată cauza pentru care aceste categorii profesionale ar trebui să fie supuse unor proceduri discriminatorii, în condițiile în care proprietatea publică și cea privată sunt ocrotite în mod similar.

În baza art.2 al.2 din OUG nr. 62/2024, prezenta încheierea de sesizare se va transmite, în copie, prin poștă electronică și celorlalte instanțe judecătorești competente să soluționeze, în primă instanță sau în calea de atac, procese de aceeași natură.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

În temeiul art.2 din OUG nr.62/2024 sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prin care să dea o rezolvare de principiu următoarelor chestiuni de drept:

“Dacă, în interpretarea și aplicarea art. 150 din Codul muncii, art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 250/1992, art. 23 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008, stimulentele reglementate de art. 17 alin 2 din OUG nr 41/2014, art 13 al 3 OUG 49/2015, art 1 alin 1 art 2 si art. 3 din Ordinul MADR nr 942/2016 si Ordinul MADR nr 31/2022 , intră în baza de calcul al indemnizației de concediu de odihnă”.

“Dacă, în interpretarea și aplicarea art. 17 alin 2 din OUG nr 41/2014, art 13 al 3 OUG 49/2015, art 1 alin 1 art 2, art 3 din Ordinul Ministrului Agriculturii și Dezvoltării Rurale nr 942/2016, Anexei 1 și Anexei 2 la Ordin, cu privire la algoritmul de calcul al procentului aferent fiecărui criteriu de performanță individuală, cuantumul stimulentei se calculează proporțional cu timpul efectiv lucrat sau prin raportare la orele lucrătoare din luna pentru care se acordă”.

Suspendă cauza formulată de reclamanta [REDACTAT]

[REDACTAT] în
contradictoriu cu [REDACTAT]

[REDACTAT] până la soluținarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a prezentei sesizări.

În temeiul art 29 al 4 din Legea nr 47/1992 din oficiu dispune sesizarea Curtii Constitutionale cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor OUG 62/2024 prin raportare la art 115 alin 4 din Constituție, a dispozițiilor art 1 al 1 și al 3, art 2 alin. 1, art 3 și art 4 din OUG 62/2024 prin raportare la dispozițiile art 1 alin 5, art 15 alin 2, art 16 al 1 și art 124 din Constituție.

Fără cale de atac.

Pronunțată prin punerea la dispoziția părților prin grefa instanței astăzi, 05.07.2024.

Președinte,

Asistent Judiciar,

Asistent Judiciar,

Grefier,

Red. /3 ex